

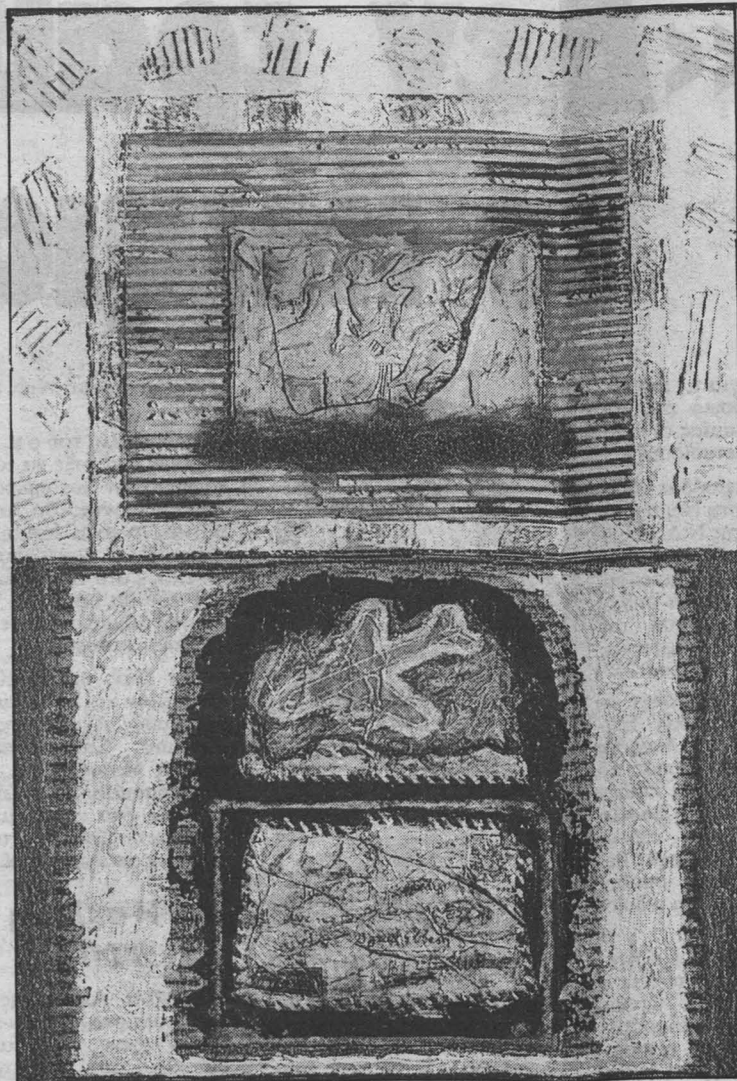
ΚΡΙΤΙΚΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΑΓΚΟΥ

Αναπαράσταση μνήμης

Γιάννης Ψυχοπαίδης:
 μια έκθεση-αναδρομή
 20 χρόνων δουλειάς

Αναδρομή στη δουλειά 20 τουλάχιστον χρόνων επιχειρεί ο **Γιάννης Ψυχοπαίδης** στην τελευταία του έκθεση στην γκαλερί Ζουμπουλάκη. Επαναπροσδιορίζοντας τα στοιχεία της ζωγραφικής του, ψάχνοντας εκ νέου τα θέματά του, δημιουργεί μια νέα ολοκληρωμένη ενότητα που ενέχει τις προηγούμενες στιγμές του αποσπασματικά, με τον τίτλο «**Το γράμμα που δεν έφτασε**». Ο ιδιωτικός χώρος αντιπαράθεται με τον εξωτερικό μέσω ενός γράμματος-μηνύματος, που υπάρχει σαν έννοια, σαν εικόνα ή σαν απόσπασμα εικόνας σε όλα τα έργα του καλλιτέχνη. Εξάλλου, η σχέση του «οίκου» και τον «κόσμου», απασχολεί εξαρχής τον Ψυχοπαίδη, ο οποίος έγκαιρα παίρνει θέση ανάμεσα στο μέσα και το έξω, τη ζωγραφική και την πληροφορία για τη ζωγραφική, την ιστορία της τέχνης και το σχόλιο πάνω στην ιστορία της τέχνης, το στιγμιαίο συμβάν και την αναγωγή του μέσω της γλώσσας σε διαρκές, στην αναμονή μιας πληροφορίας και την εκπομπή της πληροφορίας.

Ουσιαστικά, η έκθεσή του ξεκινά με το «**Αφιέρωμα στον Ρενουάρ**» και την αμέσως επόμενη ενότητα «**Σημειώσεις για την ιστορία της τέχνης**» (1970 και 1976 αντίστοιχα) όπου σχολιάζει, είτε παραθέτοντας εικόνες του δικού μας κόσμου στις εικόνες των μεγάλων έργων της ζωγραφικής αλλά και χρησιμοποιώντας την πολυαρόντι για να καταγράψει τον υπαρκτό

κόσμο και να τον επιζωγραφίσει. Περνά στη «**Νύχτα στις Βρυξέλλες**», όπου και πάλι ο οικείος χώρος με τη γαλήνη και τον τρόπο του συνδιαλέγεται με τον έξω χώρο, όπως τον παρατηρεί ο καλλιτέχνης, από ένα παράθυρο, για παράδειγμα. Τέλος υπάρχει η καθ' αυτού σειρά έργων με τον τίτλο «**Το γράμμα**

που δεν έφτασε» με έργα που ξεκινούν το 1977 και φτάνουν ως τις μέρες μας. Σ' αυτή τη σειρά χρησιμοποιούνται υλικά που πρώτη φορά μπαίνουν στη ζωγραφική του Ψυχοπαίδη, δίχως όμως να σημαίνουν και εξέλιξη ή απόκλιση των μεθόδων και των μέσων του, δεδομένου ότι το

«**Το γράμμα που δεν έφτασε**» του Γιάννη Ψυχοπαίδη ή καλύτερα το σχόλιο για ένα γράμμα που δικαιούται να μη φτάσει ποτέ στον αποδέκτη

κολλάς υπήρξε προσφιλής του έκφραση εξαρχής.

Θα μιλήσουμε λοιπόν για νέα σειρά έργων προερχόμενη από διαφορετικές επιλογές και κριτήρια ή για έναν επαναπροσδιορισμό των μέσων του καλλιτέχνη να παράγει τις εικόνες που έχει επιλέξει επαναλαμβάνοντας με μικρές παραλλαγές ένα ίδιο έργο; Μα ο καλλιτέχνης εξ' ορισμού μιλά πάντα για το ίδιο πράγμα, όπως και ο κάθε άνθρωπος με τις προσωπικές του εμμονές και τις ανησυχίες. Η τεχνική ωριμότητα του Γιάννη Ψυχοπαίδη ξανοίγει σε λαμπερά χρώματα, νάιλον υλικά,

αστραφτερούς τενεκέδες. Το ζητούμενο ωστόσο παραμένει, παράμενει το ίδιο.

Η θέση του σύγχρονου απέναντι στη γνώση της ιστορίας της τέχνης, δηλαδή η αυτογνωσία που σχολιάζεται και επανέρχεται πικρά, συνδιαλεγόμενη με τις φόρμες του παρελθόντος και του παρόντος, εμμένοντας να απεικονίζει την αναπαραγωγή της ειρωνίας ή της πικρίας, μιάς ατέλειστης επικοινωνίας. Ανάγκη να ξαναδεί την προσωπική του υπόθεση στη δική του ιστορία της τέχνης ή αδυναμία να την ξεπεράσει, προστρέχοντας σε νέα ανοίγματα; Και στις δύο παραπάνω εκδοχές, ο Γιάννης Ψυχοπαίδης δικαιώνεται.

